

”Sen turpa oli hassusti vaaleanpunainen ja valkoinen, naamari kuin Pelle Hermannilla konsanaan”

TEKSTI JA KUVAT: TIMO HALONEN

Osa II

Mies ja Hevonen

Muistattehan vielä tarinan Miehestä ja Hevosesta, sekä heidän yhteisestä alkutaipaleestaan? Tarinan, jossa tuo urbanisoitunut entinen maalaispoika palasi juurilleen ja täytti sydämensä haaveen hankkimalla itselleen hevosen, nuoren ja kokemattoman, vallan murmelin oloisen. Ja kuinka heidän alkuun varsin takkuinen yhteiselonsa alkoi hiljalleen muokkautua aina vain parempaan, kunnes he yhdessä viimein saivat tunnun ja harmonian.

Lisää hevosvoimia

Mies ja hevonen työstivät toinen toistaan, uutterasti tulessa ja tuis-kussa, purevassa pakkasessa. He taapersivat hangessa ja tahdittivat askeltaan maneesissa. Hyppäsivät esteitä, kaartelivat koulukiemuroita. Vaan ei ollut sielu hevosella hyppää-jän, koulusukuinen kun oli. Kyllähän se tutuksi tulleet puomit yli meni, ou-dot ensin kielsi, väisti tai muuten vain sivuutti pahaisen esteen, jota ei edes korkeaksi vielä voinut moittia. Kun sitten viimein suostui ylittämään, te-kikin sen sellaisella loikalla, että puo-mia olisi voinut nostaa vaikka metril-lä! Mutta sydän hevosella oli toisaal-la; ehkäpä siellä metsissä, hangessa kahlaamassa. Ei siihen auttanut poh-je, ei raippa, ei kannuksetkaan. Ei auttanut kova koulutus, eipä muut-tanut sitä pehmeämpikään.

Vaan miehen sydän oli estepuolella, ei koulukiemurat kiehtoneet. Olihan metsissä mukava taivaltaa, yhdessä hevosensa kanssa. Mutta eihän se riittänyt. Niinpä mies toista hevosta hankkimaan, sellaista estesukuista, opetusmestaria. Mies kokeili ratsua jos toista, ei vain tuntunut mikään oikein sopivalta. Pitihän hevosen olla osaava ja rohkea, kookas, muttei liian. Ja vielä terve, ehkäpä kaunis-kin. Kunnes sitten viimein, jo täysin turhautuneena ja varsin epäileväise-nä, meni mies ”viimeisen” kerran ties monennettako hevosta katsomaan.

Hevonen kurkisti suurilla, tummilla mantelisilmillään karsinansa kalte-reiden välistä tulijaa. Sen turpa oli hassusti vaaleanpunainen ja valkoi-nen, naamari kuin Pelle Hermannilla konsanaan. Varovaisesti se nuuhki tulijaa, kysyi lupaa tutkia. Se toi suu-ren päänsä miehen olalle, puhalsi hiljaa miehen korvaan ja työnsi sit-ten päänsä miehen kainaloon. Siinä sitten mies ja hevonen, vieretysten, seisoivat hiljaa tuhisten.

Mies ei tohtinut tutkia, ei tarkastel-la hevosta. Se näytti niin, niin unelta. Kiiltävä karvainen, kookas ja raami-kas, sukkajalka. Kaunis pää – ja ne mantelisilmät. Mies oli ”myyty”, ja niin taisi olla myös hevonen.

Kesällä on kiva hypätä taas ul-kona.

Olihan hevosella liikettä, miehellä työtä ja tuskaa istua sen kyydissä. Suurella hevosella on suuret liikkeet, kyllä niihin tottuu! Sai mies monel-ta neuvokseen. Ja tottahan se oli. Hiljalleen alkoi istunta sujua, suuret liikkeet tutuiksi tulla. Oivallinen oli hevosen halu liikkua, tasainen ja var-ma. Vaan kun se näki esteradan, ei se nahoissaan tahtonut pysyä. Hyp-päämään se halusi, ja sen taidon se myös osasi. Ja hyppäämään oppisi nyt myös mies.

Kuinka hyvältä se tuntuikaan, kun hevonen laukkasi esteelle ja yhdessä se ylitettiin, täydessä sopusoinnus-sa. Ei kieltoa, ei väistöä, ei ohituk-sia. Tasainen laukka, eteen ja jarrut. Hyppääminen oli unelmaa. Ei välit-tänyt iso ruuna paikasta tai ajasta, ei se pelännyt kukkia ja koristuksia. Valmentautuminen, miehen ja hevo-sen, alkoi nyt uudella voimalla. Mies oppi asioita, joita ei arvannut aiem-min ajatellakaan. Rauhaa, tyyneyttä ja keveyttä. Täydellistä keskittymistä. Onnistuneita hyppyjä, jotka kannus-

tivat jatkamaan. Ja hevonen teki par-haansa, olemalla tyyni opettaja.

Eihän mies unohtanut matala-jalkaista murmeliaan, ei tokikaan. Yhdessä he edelleenkin laukkasivat maastossa, pelloilla ja pientareilla. Nauttivat tästä yhdessäolosta, eikä siinä ollut enää pakkoa, ei kummalle-kaan. Ei tarvinnut miehen kiemurrel-la koulukuvioita, ei hevosen ohitella puomeja. Olivat löytäneet yhteisen lajin, rauhan eloonsa jälleen.

Niinpä. Mies ja hevoset oppivat kaiken aikaa. Varsinkin mies – joutu-malla asettamaan ajatuksensa ja kä-sityksensä hevosesta uljaana ja jalo-na, voimakkaana petona ja pelkurina – aivan uuteen ymmärrykseen. Kä-sittäen harrastuksensa monimuotoi-suuden lajina, sen vaikeuden oppia. Mies ymmärsi, miten erilaisia voivat-kaan hevoset sielultaan olla, toinen hyppääjä, toinen jotain muuta. Ja sen, ettei koskaan tulla valmiiksi, ei-kä kukaan tiedä kaikkea.

Yhteisymmärryksessä he kulkevat, Mies ja Hevoset. •